

**Recenzja
rozprawy doktorskiej
Pani mgr Adrianny Grudzińskiej-Pham**

sporządzona w związku z postępowaniem doktorskim wszczętym w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe, uchwałą nr 29/2015/2016 Rady Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi z dnia 6 czerwca 2016 roku procedowanym przez Akademię Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi

Temat: *Wolno dotykać – funkcja dotyku w poznaniu estetycznym i jego wpływ na zakres działań technologicznych i projektowych w kontekście autorskiej kolekcji ubioru*
Promotor pracy: dr hab. Sylwia Romecka-Dymek, prof. ASP

Podstawa prawna recenzji

Recenzja sporządzona w związku z postępowaniem o nadanie stopnia naukowego doktora w dziedzinie sztuki plastyczne w dyscyplinie sztuki projektowe, na podstawie decyzji podjętej przez Radę ds. stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi z dnia 29 marca 2022 roku o wyborze recenzentów. Podstawę sporządzenia recenzji stanowi Uchwała nr 16/2022 Rady ds. stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, oraz pismo wystosowane przez Przewodniczącą Rady ds. stopni dr hab. Małgorzatę Dobrzyniecką-Kojder, prof. ASP w Łodzi, w sprawie opracowania recenzji pracy doktorskiej pani mgr Adrianny Grudzińskiej-Pham, napisanej pod kierunkiem dr hab. Sylwii Romeckiej-Dymek na Wydziale Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. – zgodnie z § 6 pkt 1 i pkt 2 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 poz. 261), w związku z art. 179 ust. 2, ust. 3 pkt 2) lit. B) ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Recenzja powstała na podstawie przesłanej dokumentacji (w formie papierowej i elektronicznej) zawierającej:

- Pismo sporządzone przez dr hab. Małgorzatę Dobrzyniecką-Kojder, prof. ASP w Łodzi, Przewodniczącą Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi, informujące o zleceniu, oraz umowę.
- Egzemplarz rozprawy doktorskiej *Wolno dotykać – funkcja dotyku w poznaniu estetycznym i jego wpływ na zakres działań technologicznych i projektowych w kontekście autorskiej kolekcji ubioru*, forma ilustrowanego skryptu w oprawie twardej formatu A4, o objętości 170 stron tekstu, połączonego z dokumentacją fotograficzną pracy artystycznej.
- Nośnik cyfrowy z pracą doktorską.

Podstawowe informacje o doktorantce

Pani Adrianna Grudzińska-Pham jest absolwentką studiów magisterskich na Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi na Wydziale Tkaniny i Ubioru. Dyplom magisterski z projektowania ubioru realizowała pod kierunkiem prof. ASP dr hab. Sylwii Romeckiej-Dymek i obroniła go z wyróżnieniem w roku 2010. Aktualnie jest zaangażowaną w proces dydaktyczny i działania organizacyjne asystentką w Pracowni Projektowania Ubioru, gdzie prowadzi zajęcia na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych I stopnia. W dorobku doktorantki znajdują się między innymi zbiorowe

wystawy krajowe i zagraniczne, takie jak: *Spektrum malarstwa – pedagodzy i studenci* w Ośrodku Działań Artystycznych w Piotrkowie Trybunalskim, *Obrazy bez obrazy* w Galerii 525 w Łodzi, *Sztuka a estetyka* w Galerii ASP, *Proces* w Filharmonii Łódzkiej, *Bękarty Strzebińskiego* w Galerii Kobra czy wystawa prac pedagogów Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi w Helsinkach oraz *Independent!* w Sali Koncertowej w Oslo. Na dorobek doktorantki składają się również: udział w konferencji, publikacja artykułu w czasopiśmie naukowym oraz doświadczenia kuratorskie i projektowo-graficzne. Do tego należy dodać szerokie spektrum działań artystyczno-organizacyjnych związanych z modą i ubiorem oraz reżyserią pokazów a także liczne wydarzenia artystyczne realizowane pod kierunkiem wybitnych specjalistów z zakresu mody i projektowania własnej Alma Mater.

RECENZJA

Temat: *Wolno dotykać – funkcja dotyku w poznaniu estetycznym i jego wpływ na zakres działań technologicznych i projektowych w kontekście autorskiej kolekcji ubioru*

„Jeśli wybierasz się w podróż niech będzie to podróż długa wędrowanie pozornie bez celu, błędzenie po omacku żebyś nie tylko oczami ale także dotykiem poznał szorstkość ziemi i abyś całą skórą zmierzył się ze światem”.¹

Ten cytat pochodzący z twórczości Zbigniewa Herberta zwraca uwagę na wartość dotyku w procesie poznawania otaczającego nas świata. Dotyk, jak pisze Autorka, jest jedynym zmysłem, w którym *człowiek wie* prym nad innymi zwierzętami ze względu na swoje zdolności intelektualne i interpretacyjne. Jednak do niedawna był on traktowany jako zmysł drugiej kategorii, który w całym dostępnym i wykorzystywanym przez nas społeczeństwie rzadko był używany w odbiorze sztuki wizualnej. Pierwsza część tytułu pracy doktorskiej pani Grudzińskiej-Pham, *wolno dotykać*, jest zaprzeczeniem znanego wszystkim z sal muzealnych hasła, które zabrania obcowania sensorycznego z obiektami sztuki. Autorka, próbując kontestować takie podejście, nadaje swojej pracy cel, którego osiągnięcie będzie wiązało się z poznaniem estetycznym, w którym kluczową rolę odegra dotyk. Doktorantka podjęła zatem ważny temat: funkcji dotyku w poznaniu estetycznym, który we współczesnym świecie mediów cyfrowych, zastępujących często kontakt bezpośredni ze strukturą i materią dzieła, jest coraz bardziej doceniany. O obranych metodach i efektach podjętych działań mogłam się przekonać, poddając analizie otrzymane do recenzji dzieło.

Przedstawiona do recenzji praca jest to zgodne z podjętym tematem, spójne merytorycznie opracowanie przeprowadzonych badań teoretycznych i poszukiwań artystycznych, podane w formie skryptu. Składa się z części opisowej i dokumentacji zdjęciowej artystycznej kolekcji ubiorów pt. *Wolno dotykać*. Konstrukcja pracy jest klarowna i zawiera: wstęp, dziewięć rozdziałów, zakończenie, moodboard, dokumentację fotograficzną kolekcji, bibliografię, spis źródeł ilustracji oraz wymaganą wersję angielską pracy. We wstępie Autorka określa cel pracy, którym jest *zbadanie, jakie działania haptyczne mogą wpłynąć na estetyczny odbiór ubioru oraz stworzenie kolekcji, która bezpośrednio lub pośrednio będzie stymulować zmysł dotyku*. Ubiór jako forma zarówno estetyczna, jak i użytkowa powstaje w określonym celu i w wyniku zaplanowanego przez projektanta procesu twórczego. W swej warstwie wizualnej, która odbierana jest za pomocą zmysłu wzroku, stwarza odbiorcy możliwość częściowego tylko poznania. Pełniejsze, związane z doznaniem zmysłowymi odbieranymi przez receptory skóry, może mieć miejsce wtedy, gdy osobiście doświadczymy poziomu przyjemności i poczujemy komfort jego użytkowania. Wie o tym z pewnością doktorantka, podobnie jak wszyscy ludzie, którzy noszą ubrania. Temat jest jednak na tyle interesujący, że postanowiła prowadzonymi przez

¹ Z. Herbert, *Podróż*, [w:] *Elegia na odejście*, Wrocław 1993, s. 24.

siebie badaniami rozszerzyć dotychczasowy obszar wiedzy i sprawdzić, jak zmysł dotyku może wpłynąć na zakres działań technologicznych i projektowych w tworzonej kolekcji ubiorów. Należy pamiętać, że „W polu bodźców estetycznych znaki percypowane wieloznacznie łączą się wedle nawyków zakorzenionych we wrażliwości odbiorcy (które, choć nazywamy je gustem, są rodzajem kodu, historycznie usystematyzowanego).”²

Pod pojęciem estetycznego odbioru można tu rozumieć wszelkie poglądy na temat piękna i sztuki, które pojawiały się u filozofów, artystów i twórców doktryn artystycznych przy okazji omawiania koncepcji powstających poza paradygmatem estetyki jako gałęzi filozofii, świadomej swoich metod i celów poznawczych. Autorka tej rozprawy obiera własny kierunek poszukiwań naukowych i twórczych. Koncentruje się na działaniach technologicznych i projektowych, których efekty odbierane będą zmysłem dotyku. Swoją koncepcją dotyka przestrzeni sztuki haptycznej, która we współczesnej kulturze i sztuce cieszy się dużym zainteresowaniem. Cytując magazyn „Szum”: „W sztuce zapanowała haptyczna gorączka związana z przewartościowaniem kulturowo-historycznego znaczenia zmysłu dotyku i jego hierarchii w ponowoczesnym świecie”³. „Haptyczne dzieło sztuki” oznacza zatem dzieło, które dla zaistnienia w doświadczeniu estetycznym wymaga wykorzystania przez odbiorcę zmysłu dotyku. Autorka wie, że dzieła haptyczne poszerzają zakres możliwości odbioru sztuki, „uruchamiając” dodatkowe bardzo istotne obszary percepcji. Odwołują się do doświadczeń naszych ciał pokrytych skórą, a ta stanowi główny „organ” dotyku, a tym samym bezpośrednio konfrontacji na płaszczyźnie relacji dzieło–odbiorca. We wstępie recenzowanej pracy czytamy: „Moc dotyku ma dosłowny i metaforyczny wymiar. Z jednej strony daje nam konkretne informacje o naszym istnieniu, pozwala realizować drobne rzeczy jak i największe dzieła”. Autorka słusznie zauważa, że dotyk może być czułym muśnięciem lub silnym uderzeniem, pojęciem płynnym o niejasnych granicach. Aby wprowadzić do własnej kolekcji nowe wartości stymulowane zmysłem dotyku i tym samym uzyskać wzmocniony efekt odbioru estetycznego, przeprowadza opisany w pracy eksperyment badawczy. W pierwszym rozdziale swojej rozprawy zatytułowanym *Czym jest dotyk?* prowadzi rozważania na temat zmysłu dotyku, jego możliwości interpretacyjnych i dualistyczności. Cytuje myśli Arystotelesa zawarte w traktacie *O duszy* oraz jego tezę, że *dotyk związany jest z pożądlivością rzeczy przyjemnych odróżniając je od tych przynoszących negatywne doznania*. Teza ta wpływała na kształt myśli europejskiej, plasując dotyk jako zmysł drugiej kategorii, kojarzony od średniowiecza z pożądlivością daleką od kontemplacji. Autorka zaznacza, że dotyk wykorzystywany jest od wieków w terapii, co bierze pod uwagę w tworzeniu kolekcji. W tekście rozprawy sięga do źródeł z zakresu historii sztuki i filozofii, formułując definicje haptyczności związane z narzędziem naszego zmysłu odgrywającym znaczącą rolę w procesie poznawania, odczuwania, nawiązywania i pogłębiania relacji z otoczeniem. W podrozdziałach: *Pierwszy ze zmysłów*, *Eksperymenty z doznaniem taktylnymi* i *Wpływ dotyku na rozwój psychofizyczny człowieka* powołuje się na wyniki badań takich naukowców jak Tiffany Field z Uniwersyteckiego Centrum Medycznego w Miami czy Martina Grunwalda, kierownika laboratorium haptycznego na Uniwersytecie w Lipsku. Przytacza ich tezy potwierdzające silny wpływ dotyku na zdrowie psychiczne i fizyczne człowieka i innych ssaków. W rozdziałach: *Deprywacja sensoryczna* i *Magiczna moc dotyku* Autorka zwraca uwagę na konsekwencję „głodu bliskości” i eliminacji bodźców odczuwalnych przez dotyk, których jak czytamy w pracy, „skala wciąż rośnie”, co ma wpływ na stan zdrowia psychicznego istot żywych. W rozdziale *Wyobraźnia haptyczna* przedstawione zostały przykłady różnych postaw artystycznych i dzieł współczesnych, których przeżywanie estetyczne odbywa się z udziałem zmysłu dotyku. Autorka zgadza się z badaczką, krytykiem sztuki i kuratorką wystaw Martą Smolińską, że nie ma jednej haptyczności ani jednego rodzaju dzieł haptycznych. Jest za to, jak pisze, możliwość włączenia szerokiego wachlarza doznań do omawianej kategorii zwiększając możliwość ścisłej współpracy zmysłów w trakcie poznania estetycznego.

W rozdziale VI *Działania haptyczne w ubiorze* możemy przeczytać, że „w dobie popularnych zakupów

² Umberto Eco, *Dzieło otwarte, forma i nieokreśloność poetykach społecznych*, Czytelnik, Warszawa 1994, s. 79

³ Magazyn „Szum” z 29.01.2021.

internetowych możliwość dotykania odzieży stała się nierealna, dlatego sprzedawcy starają się w różny sposób pobudzić naszą wyobraźnię haptyczną, która na podstawie zdjęć-zbliżeń materiału, detali, faktury czy sposobu ułożenia na ciele, stara się nadrobić braki”, stymulując, rzecz jasna, wyobraźnię. Z tym większym zaciekawieniem podeszłam do badań przeprowadzonych przez Autorkę w dalszej części pracy. Z rozdziału VII *Instalacja „Teraz, tu, ja” – badanie do kolekcji* wynika, że miało ono na celu sprawdzenie, w jaki sposób operowanie samym zmysłem dotyku może wpłynąć na emocje odbiorcy. Podczas zrealizowanego w roku 2016 eksperymentu Autorka zbadała za pomocą ankietowania odczucia uczestników ekspozycji, którzy dotykali zawartości ośmiu obitych czarną tkaniną zamkniętych pudełek, w których umieszczono różniące się strukturą i chwytem obiekty. Widzowie, wchodząc w interakcję z przedmiotami, pobudzali własną wyobraźnię, a następnie w formie pisemnej przekazywali odczucia jakie im towarzyszyły. W drodze przeprowadzonego eksperymentu Autorka pozyskała informacje, sprzyjające tworzeniu formalnych rozwiązań, które pomogły Autorce do stworzenia założeń plastyczno-projektowych i opracowania metod realizacji kolekcji z wykorzystaniem wybranych środków wyrazu, co opisała szczegółowo w rozdziale VIII. Kierując się tezą Johna Michaela Kroisa, że „To, co haptyczne, obejmuje całe ciało”, podczas projektowania kolekcji ubiorów słusznie angażowała całą sylwetkę, zakładając współpracę wielu receptorów zmysłu dotyku. Jednym z zadań jakie postawiła sobie autorka było stworzyć asortyment ubiorów, który miał wyciszyć odbiorcę, odciąć go od bodźców zewnętrznych. Ten rodzaj ubiorów wykonany został z miękkich materiałów, jego formy są oversizowe, otulające, pozbawione zbędnych detali. Część sylwetek w kolekcji powstało w nawiązaniu do wiedzy na temat deprywacji sensorycznej. Mają one kompozycję symetryczną, budowane są na zasadzie warstwowej, która stopniowo ogranicza kontakt z otoczeniem, również poprzez wyłączenie zmysłu wzroku. W zawartych w rozdziale IX treściach możemy dokładnie zapoznać się z opisem sylwetek i przeczytać o ich budowie, o strukturze, fakturze, formie, o zastosowanych materiałach i ich właściwościach a także podjętych działaniach technologicznych. Znajdująca się na stronach od 73 do 110 dokumentacja zdjęciowa zrealizowanego dzieła wraz z poprzedzającym ją moodboardem dość szczegółowo prezentuje wizualny zapis artystycznej kolekcji. Dzieło doktorskie składające się z dwunastu wielowarstwowych form ubiorów damskich, które z znacznym stopniem zakryją ciało powstało z myślą o sezonie jesienno-zimowym. Prezentowane okrycia charakteryzują się dynamiką formy bardzo ciekawej, dynamicznej kompozycji budowanej z płaszczyzn o różnej strukturze, objętości i ekspresji. Całość pracy posiada uzasadnioną plastycznie, logiczną ciągłość, świadomie dynamizowaną zarówno za pomocą układów kompozycyjnych, kolorystki jak i formy, która od szczelnego kokonu sukcesywnie zmierza do ujawniania sylwetki podkreślając jej kinetykę. Kolekcja posiada spójną gamę kolorystyczną, od cielistych beży przez odcienie spopielałych błękitów i rudości po antracyty. Na jej szlachetność i fantazyjność wpływają duże umiejętności technologiczno-warsztatowe Autorki oraz ciekawy, sposób konstruowania i koordynowania ze sobą elementów składowych kompozycji. Kolekcja charakteryzuje się różnorodnością zastosowanych materii, ręcznie tkanymi elementami, autorskimi dzianinami, haftowanymi płaszczyznami, które niewątpliwie wzbogacają wartości fakturalne i strukturalne całości, czyniąc ją niezwykle estetyczną i oryginalną. Jej adresatem, jak zaznacza Autorka, jest grupa kobiet otwartych na świadomy odbiór ubioru i nowe doświadczenia zmysłowe. Jak możemy przeczytać w zakończeniu pracy: „Największą próbą dla kolekcji były sesje zdjęciowe, podczas których ubiory miały pierwszą okazję zafunkcjonowania w przestrzeni i na sylwetce”. Przekazywane przez modelkę wrażenia z obcowania z ubiorami stały się podstawą do sprawdzenia zrealizowanych efektów projektowych ich oddziaływania na zmysły dotyku i odczuwane emocje. Analizując każdą z sfotografowanych form, mogę stwierdzić, że są one zaprojektowane z dużą wrażliwością oraz wycuciem kolorystycznym i kompozycyjnym a także niezwykle cenną wiedzą plastyczno-technologiczną. Różnorodność zastosowanych zabiegów konfekcyjno-dziewiarskich wzbogacających strukturę i formę bryły wpłynęło na odbiór wizualny dzieła. Moją szczególną uwagę wzbudziła sylwetka 11., udokumentowana w pracy na stronie 94 i 95. Sylwetka składa się z płynnie układającego się zestawu szerokich spodni i luźnej bluzki w kolorze grafitowym oraz szerokiej kamizeli bogato zdobionej fakturowymi, intrygującymi przez swój haftowany ornament o wyrazistej kolorystyce elementami. Dokumentacja dzieła „Wolno dotykać” jest przedstawiona czytelnie i interesująco z dużą starannością i świadomością potrzeb współczesnego rynku mody.

Układ pracy, struktura podziału treści, kolejności rozdziałów i kompletność postawionych tez jest poprawna i zasadna. Konstrukcja pracy w swej czytelności i klarowności podejmowanych zagadnień i treści prezentuje autorski sposób naukowo-artystycznych poszukiwań. Odkrywa nowe możliwości, szanse i kierunki rozwoju mody, w której zmysł dotyku odgrywa kluczową rolę. Zwraca uwagę na różnego rodzaju ścieżki poszukiwań formy w procesie projektowania odzieży, ściśle wiążąc motywy wyboru z problematyką pracy.

Całość przygotowanej do recenzji pracy zawiera zbiór podstawowej wiedzy pochodzącej z analizy źródeł naukowych, publikacji prasowych i źródeł internetowych oraz istotnych empirycznych doświadczeń zdobywanych na płaszczyźnie sztuki. Droga projektowa, jaką obrała doktorantka, jest poprowadzona w sposób autorski. Analiza wyników badań ankietowych została w sposób twórczy przetransponowana na własny warsztat projektowych. W pracy widoczna jest duża wrażliwość na materię oraz umiejętność dostosowania jej do wyznaczanych celów. Autorka w swojej kolekcji ubiorów przedstawiła różne zastosowanie preparowanych przez siebie struktur, splotów, haftów i innych własnoręcznych działań, które determinują formę i jej teksturę, urozmaicając sensoryczny odbiór powierzchni poszczególnych elementów kolekcji. Zaproponowany w pracy doktorskiej wieloetapowy proces wzmocnił warsztat projektowy, którego finałem jest jednorodne, spójne estetycznie dzieło, zgodne z obraną linią poszukiwań twórczych. Analizując przedstawioną do recenzji całość artystycznego dzieła, można stwierdzić, że mamy do czynienia z bardzo oryginalną, ciekawie wykonaną i wyrazistą formą ubiorów, wyróżniających się różnorodnością często ręcznie wykonanych struktur. Warto tu jednak nadmienić, że pełnię jakości estetycznej kolekcji i uzyskanych przez Autorkę efektów haptycznych można ocenić podczas bezpośredniej konfrontacji, czyli po założeniu ubiorów na własne ciało. Tego jednak nie mam możliwości uczynić, toteż pozostawiam kwestię empirycznej oceny bezpośredniemu odbiorcy dzieła.

Konkluzja

Uważna lektura opracowania teoretycznego i analiza przedstawionej do recenzji artystycznej kolekcji ubiorów utwierdza mnie w przekonaniu, że świadome wykorzystanie w projektowaniu odzieży wiedzy na temat oddziaływań właściwości haptycznych materii, ma duże znaczenie w życiu współczesnego człowieka. Podjęty w rozprawie temat, został opracowany z dużą wrażliwością, a jego poszczególne wątki interesująco zaplanowane i w sposób autorski przeprowadzone. Doktorantka w swojej pracy podjęła się istotnego zadania, trafnie wyznaczając jego cele i opisując zrealizowane efekty. Operując zagadnieniami z nurtu estetyki, filozofii oraz pozyskaną wiedzą na temat sztuki haptycznej, wypracowała własne metody zwiększające funkcję dotyku w poznaniu estetycznym ubioru, poszerzając spektrum możliwości technologicznych i projektowych. Autorka umiejętnie wykorzystwała zgromadzoną wiedzę, co wzbogaciło przeprowadzony przez nią proces projektowy. Precyzyjnie opisane rodzaje metod badawczych i działań twórczych zostały właściwie zastosowane w artystycznej kolekcji ubiorów damskich. Odbiorcy zrealizowanych ubiorów stymulowani zmysłem dotyku, są w stanie lepiej poznać ich znaczenie i dokonać właściwej, pod kontem własnych potrzeb, oceny. Autorka pracy udowodniła, że dzięki posiadanym umiejętnościom i wiedzy potrafi rozszerzać zakres działań technologicznych i projektowych, zwiększając ekspresję i estetykę dzieła. Stworzyła wizualno-użytkową interpretację świata odczuwanego zmysłem dotyku, który w formie komplementarnej kolekcji ubiorów stanowi interesującą, spójną całość. Praca jest ciekawą propozycją koegzystencji człowieka z ubiorem opartą na zmyśle dotyku. Diagnozowania poznawcze podjęte przez Autorkę, a dotyczące ujętych w pracy przestrzeni sztuk projektowych, pozostają w związku z kulturowymi aspektami mody i zawierają zasoby wiedzy przydatne dla potrzeb dalszego dziedzinowego ich uprzątniania.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe kwestie, stwierdzam, że artystyczny wymiar pracy doktorskiej Pani Adrianny Grudzińskiej-Pham posiada dużą wartość merytoryczną i poznawczą. Pozostając uznania dla wykonanego przez Autorkę dzieła, uważam, że rozprawa doktorska spełnia wymogi ustawowe określone w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w

postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 poz. 261) z późniejszymi zmianami.

Składam więc do Wysokiej Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi wniosek o przyznanie pani mgr Adriannie Grudzińskiej-Pham stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Monika Kostrzewa